

VÁNTUS ISTVÁN KORTÁRSZENEI NAPOK SZEGED 2025

a Vántus István Társaság Közhasznú Egyesület
és az SZTE Bartók Béla Művészeti Kar rendezésében,

az **artisjus** és Szeged Megyei Jogú Város kiemelt támogatásával

LIV. évfolyam, alapítva 1971-ben

AZ ESTI HANGVERSENYEKEN ELHANGZÓ ZENEMŰVEK SZÖVEGE

■ **November 17. hétfő** ■

■ **Madarász Iván: Radnai dalok** ■

Radnai Zoltán:

Hajnali eső

Tisztán hallok, ahogy zuhog az eső,
mint morzsáit ejtő lyukas fazék,
morzejeleket kopogtat
egy bádogg tetején,
s ezernyi darabra hullik,
ahogy a pernye illan, ha fú a szél.
Issza a föld a jussát,
mint szomjas jószág az övét,
míg dagadt szemekkel olvasom
a múlt elázott történetét.

Menj csak

Minden más lett.
A reggel, a munkába sietés,
az étel, vagy a vágyam,
hogy meglépjem, amit soha még.

Más lett az álom,
ahol már nem azt látom
aki a tarkómra lép.

Másként sírok, kövér könnyekkel,
mint az esőtől csillogó falevél.
Másról szól az ének, és másnak szánom én.

Az éj paripája

ljesztő a hold némasága,
hideg fénye, szürke árnya.
Takarj be kedvesem,
mézillatú puha kezeddél.

Hulló csillag, nyirkos pára,
felszállok az éjszakába.
Gyere velem kedvesem,
óvj meg féltő tekintetteddel.

Kincsért megyek, furcsa vágta
rátapadva paripámra.
Látod kedvesem,
egybekeltem a lelkeddel.

Az alkotóhoz

Úgy árad,
mint a hegyi forrás,
üdén, tisztán, háborítatlanul,
s a hangok rendben,
önként vállalt fegyelemmel
követik az ütem öröktől való
parancsolatát.

Máskor viharoként érkezik,
s mint a hegyomlás úgy zuhan alá
árkot mélyítő fergetegben.
Az akkordok összhanggá vegyülnek,
és szavak nélkül a torkodnak feszülnek.

Aztán a tenger azürkék
tükre kacsint a csillagokra,
hol lángot fest egy égi tünemény,
és a dallam bátran ível a magasba
utat találva a sóhajok mezején.

Vezess csak nyugodtan,
s álmod, ha lesz egyáltalán,
zenéddel ringat el, ölelve
Isteni harmóniád, hol a rend honol,
s büszke trónusáról most nekem dalol.

Király László – Hollós Korvin Lajos:

■ Szétgurult üveggolyók, Éva-etűdök ■

Hollós Korvin Lajos:

Szétgurult golyók

Ifjúság

Halom papírlap, szóba sikkadt álom.
Megfoghatod. Ez volt az ifjúságom.

Magyar költő

Börtön a nyelved, néma foglya vagy,
nem értenek szűk cellád négy falán túl.
Hiába szökne táltos szép szavad,
a nagyvilágban rossz lóként lesántul.

Indokolás

Nagy bűne van: zengő torokkal
szállt szembe inkvizítorokkal!

A kör sóhaja

Jaj, kör vagyok, egyetlenegy vonalból,
s nem csaphatok ki sohasem enmagamból!

Fiatalok

Fiatalok, mai fiatalok,
nálatok be fiatalabb vagyok!

Szőlőtő

Szitkozódsz, gazda, hogy kevés borom van?
Nem permeteztél venyige-koromban!

Barátok

Ha meghaltál, mind jóbarát,
ki mocskot szór ma rád,
s tűnöd kell, bármint undorodsz,
magasztaló sarát.

Kakastoll

Megy a megyében.
Jár a járásban.
Vár a városban.
Fal a faluban.

Tűnődés

Beszélni, hol már meg se hallanak
s szavamról csak spiónok vallanak?
Rohanni még, ha mindenki megáll?
Harcolni, hol a had kapitulál?

Tékozló

Báméskodom és alszom nagyokat.
rossz sáfára vagyok időmnek,
mint ki kártyán nyerte a napokat,
könnyelműen tékozlom őket.

Tél előtt

Nincs kabátod? Ó, de szánlak téged!
Lám, az enyém a legelőn béget.
(Ámbár ismerek egy asztalost,
meglehet, hogy épp ő szabja most.)

Éva-etűdők

I.

Oly tisztán jöttél, mint a hang
hőfödte tér felett.

Oly idegen vagy, mint aki
messziről érkezett.

Oly jó vagy, mint a bűn után
feloldozó bocsánat.

Oly szép, mint háború után
első békés vasárnap.

II.

Végzetem lennél? Vagy maga a Kezdet?
Fuss tőlem, vád leszek, nyűg, gyötrelem.
Minden kudarc majd reád emlékeztet
és elfeledtet minden győzelem.

III.

Ha elmegyek, veled vagyok valóban,
álom vagyok a könnyű altatóban,
mit beveszel; párnáid puhasága,
az éjsötét, mely ráborul szobádra,
s a túlsó partra sodró lágy habok,
mind én vagyok...

IV.

Ajkad hűvös, piros narancsgerezd,
és mint a szűzi mag,
úgy bujik ki alóla, ha nevelsz,
csodálkozó fogad.

V.

Arcán még látszott öt ujjaim nyoma,
viaszfehéren fénylett homloka
s vacogva koccant össze fogsora.

De egyetlen jó szavamra szemében
- első, győztes csillag az esti égen -
ragyogva gyúlt ki mosolya.

VI.

Én nem tudtam, hogy egyszer jössz el
és eltűnsz, mint a látomás,
s gyászomban társam nem lehet, mert
e látomást nem látta más,
s így bukott anyalként magamban
vergődöm majd a sárban itt...
Aranyport hagytak ujjamon
tündöklő lepkeszárnysáid...

■ **November 18. kedd** ■

■ Horváth Barnabás: Három dal Vörösmarty Mihály verseire ■

Vörösmarty Mihály:

Ábránd

Szerelmedért
Feldúlnám eszemet
És annak minden gondolatját,
S képzelmem édes tartományát;
Eltépném lelkemet
Szerelmedért.
Szerelmedért
Fa lennék bérc fején,
Felönteném zöld lombzatját,
Eltűrném villám s vész haragját,
S meghalnék minden év telén
Szerelmedért.
Szerelmedért
Lennék bérc-nyomta kő,
Ott égnék földalatti lánggal,
Kihalhatatlan fájdalommal,
És némán szenvedő,
Szerelmedért.
Szerelmedért
Eltépett lelkemet
Istentől újra visszakérném,
Dicsőbb erénnyel ékesítném
S örömmel nyújtánám neked
Szerelmedért!

1843. március előtt

A megcsalt leány

Ne nézz reám!
Bájolsz, de nem hiszek;
Ne szólj hozzám!
Ámítsz, nem értelek:
Pillantatodban csáb orgyilka reng,
Minden szavadban egy tört eskü zeng.

Felejténém
Hogy egykor hűm valál,
Ha sejténém
Hogy az lesz a halál;
De élni még, ha rád nem gondolok,
Több mint halál, több mint a kínpadok.

Emlékezet
Világát égetem
Képed felett,
És rajta függ szemem.
S ha majd világ s szemem lehúnytanak,
Képed s az élet sírba szállanak.

Mit esdekelsz?
Felejts, ha megcsalál.
Nem érdekelisz,
Bár porba omlanál:
Hizelgésed bántó, ha még bizol,
S bűd nem vigasztal, bármint bánkodol.

Menjünk tova;
Szívünk kettészakadt,
S egyiknek, ah!
A fájó rész maradt:
Neked jutott öröm, kéj, szerelem,
Ezeknek romja - hűségért - nekem.

1839. február 7. előtt

Illus panasza

Nagy hiba az nálunk
Egy ily faluban,
Hogy ennyi ember közt
Legény alig van.

Kit nátha nyomorít,
Kit meg a keh bánt;
Peti balra sántít,
Bandi jobbra szánt.

Egyik szőke volna,
S tüzes a haja;
Másik barna volna,
S borzas, mint boglya.

Aki józan, hideg,
Mint a jégverem;
Aki boroz, orrán
Bibircsó terem.

Hordja el a tatár
Leányságomat,
Én maholnap férhez
Adom magamat;

Bükfából vágatok
Férjet magamnak,
A sarokba vetem,
Jó lesz cobornak.

■ Magda Dávid: Dalciklus Földes Livia verseire ■

Földes Livia:

Ha tél van, s gyönyörű

Ne gondolj a völgyre, ha fenn állsz a hegyen,
hagyd, hogy meleg otthonod a pillanat legyen.
Eljön az idő, s Isten rügyeket fakaszt,
de ha tél van, s gyönyörű,
ne áhítsd a tavaszt.

S ha félsz a Léttől, nézz meg egy fát, fél-e ő?
Vagy fél-e az ég és fél-e az égen a felhő?
S odafönn a madár, tán retteg, hogy mit hoz majd a tél?
S fél-e a Duna, hogy nem játszik többé a szél
hajnali tükrén lágy hullámokat,
hogy nem éri el a tengert,
hogy egyszer árad, máskor meg apad,
hogy nem ihleti többé a költőt,
s hogy nem fürdik benne többé a Nap?

Ne gondolj a völgyre, ha fenn állsz a hegyen,
hagyd, hogy meleg otthonod a pillanat legyen.
Eljön az idő, s Isten rügyeket fakaszt,
de ha tél van, s gyönyörű,
ne áhítsd a tavaszt.

Isten tenyerén

Isten tenyerén ébredtem, s lenéztem a Földre,
hófödte csúcsokra, kopár legelőkre.
Kanyargó folyó tükrében láttam kelni a Napot,
sugaraiban éppen az álmos hajnal mosakodott.

Láttam az óceánt gyémántként ragyogni,
sirályokat felette felhőkkel táncolni,
láttam a békét az emberek szívében,
láttam az erdőket fürödni a fényben.
Láttam sok-sok mosolyt, és láttam a reményt,
láttam az Embert, és láttam a Zenét.
Láttam a Földet szeretetben élni,
láttam a csendet a széllel zenélni.

Láttam Istent, amerre csak néztem,
miközben éppen az ő tenyerében ültem,
s az ő hangján szólt a szél,
mint anya, ki gyermekének mesél:
Millió apró tükörben láthatod magadat,
hisz olyannak látod a világot, amilyen Te vagy.

Kedvenc szíнем a tenger

Kedvenc szíнем a tenger.
Évszakom a szerelem.
Dalom a tánc.
Ruhám a köd.
Játékom az álom.
Ételem az érintés.
Italom a csók.
Könyvem az ember.
Fegyverem a misztérium.
Verseem a logika.
Helyem a rózsa.
Filmem a csend.
Virágom a könny.
Városom a folyó.
Viccem a megvilágosodás.
Festményem az arc.
Hobbim a teremtés.
Költőm a szeretet.
Zeném a magány.
Vallásom a mélység.
Illatom Isten.

